

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID  
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER**

**nr. 9514 van 7 maart 2013  
in de zaak A. 208.071/XIV-34.817**

In zake :               XXXXXX  
                          in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van  
                          haar minderjarig kind  
                          XXXXXX  
                          bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                          advocaat Sylvie Micholt  
                          kantoor houdend te 8000 Brugge  
                          Maria van Bourgondiëlaan 7 bus B  
                          bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

                          de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
                          de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en  
                          Armoedebestrijding

-----

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 februari 2013, strekt tot de  
nietigverklaring van het arrest nr. 95.533 van 22 januari 2013 van de Raad voor  
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 27 februari 2013 aangekomen ter  
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde  
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit  
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,  
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op  
12 januari 1973.

De verzoekster voert in het eerste middel onder meer de schending  
aan van artikel 7,1, c, en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van

22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, doch zonder concreet uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In tegenstelling tot wat de verzoekster aanvoert, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet zomaar van uit dat de tewerkstelling van haar echtgenoot tijdelijk is. Uit het bestreden arrest blijkt immers duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich hiervoor steunt op zowel de arbeidsovereenkomst van 28 november 2011 als op de inhoud van artikel 60, §7, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn om te besluiten dat het niet kennelijk onredelijk is van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te besluiten dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 10, §5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarin bepaald wordt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met hun aard en regelmatigheid. In de mate dat de verzoekster minstens impliciet uiteenzet dat haar echtgenoot na de tewerkstelling niet op de sociale bijstand zal terugvallen en actief op zoek zal gaan naar werk, raakt haar louter hypothetische uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

De verzoekster voert in het tweede middel onder meer de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG, doch zonder concreet uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. Zoals reeds bij de behandeling van het eerste middel werd gesteld, zijn de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht, niet van toepassing op de jurisdictionele beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de schending van het rechtszekerheidsbeginsel opgeworpen

en zij vermag dit niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie te doen. Er bestaat geen algemeen rechtsbeginsel van de “eenheid van rechtspraak”. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In tegenstelling tot wat de verzoekster aanvoert, kan uit artikel 12 van de richtlijn 2003/86/EG op geen enkele wijze worden afgeleid dat een lidstaat die stelt dat er geen hinderpalen zijn om in een ander land het gezinsleven uit te bouwen naar bewijs moet vragen. Waar de verzoekster aanvoert dat niet werd geantwoord op de aangevoerde schending van artikel 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, (IVRK) gaat zij voorbij aan de overweging in het bestreden arrest dat de verzoekster diende te weten dat zij, indien zij haar echtgenoot wilde vervoegen, aan voorwaarden diende te voldoen zoals bepaald in de Vreemdelingenwet, dat het loutere feit dat haar echtgenoot erkend vluchteling is haar geen verblijfsrecht verleent, dat het loutere feit dat geen gezinsleven in Irak mogelijk zou zijn, niet uitsluit dat het gezinsleven elders dan in België kan worden uitgeoefend en dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster haar aanvraag deed vanuit Egypte en daar over een verblijfsadres beschikt. Nu uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekster in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de belangen van haar kind had omschreven als het recht op een gezinsleven, voldoet het bestreden arrest aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het motief van de ontbrekende ziektekostenverzekering was reeds opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing zodat de kritiek van de verzoekster op dat motief niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. De verzoekster toont derhalve niet aan dat haar situatie niet individueel zou zijn beoordeeld. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 9 van het IVRK, noch deze bepaling noch artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, de verzoekster vrijstelt van de verplichting om aan de formele vereisten voor een verblijf op het grondgebied van het Rijk te voldoen. Het tweede middel is in die mate en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

**B E S L U I T :**

**1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**

**2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven maart tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**Carlo Adams**